

som de have indvendt imod Brøder, saa nøie. Hvis de kjøbenhavnske Præster ville gaa den daarlige Vej, saa vil det som sagt blive aldeles nedbrydende for deres Ansæelse, for hele Folketirkens Stilling, thi saa ville Folk sige: de Præster have offentlig udtalt, at det strider imod deres Overbevisning; men Ministeren tvinger dem dertil, og saa gjør de det alligevel. Derfor vil jeg her tale Præsternes Sag, og bede den ærede Minister om ikke at udstede en saadan bestemt Resolution, men give Tilladelse i alle enkelte Tilfælde, thi ellers vil den ærede Minister stille de kjøbenhavnske Præster i et saa farligt Ous, som jeg i høj Grad vil beklage. Jeg vil ønske, at alle Forældre, der her er Tale om, forsaavidt de ønske det, maa faae deres Børn døbte; jeg vil paa ingen Maade gaa Forespørgeren imod i den Henseende. Jeg vil ønske, at de Vedkommende maa faae deres Børn døbte; folkekirkelig kan man ikke negte dem det. Men paa den anden Side vilde det have farlige Konsekvenser, hvis Ministeren vilde udstede en bestemt Resolution. Jeg turde ikke gjøre det, hvis jeg kunde sætte mig i den ærede Ministers Sted, og jeg tror heller ikke, den ærede Minister vil gjøre det.

G. F. Larsen: Jeg tør, ihvorvel jeg ikke som den ærede sidste Taler er Theolog og forsaavidt egentlig er uværdig til at tale om et saadant Spørgsmaal som dette, dog ikke tilbageholde, at jeg i enhver Henseende maa slutte mig til det Ønske, han nu endte med at udtale, et Ønske om, at paa den ene Side Præsterne vilde være villige til at døbe alle de Børn, eller dog saa vidt muligt at døbe alle de Børn, der paa denne Maade fremstilles for dem, men tillige et Ønske om, at den høitærede Minister ikke vil gjøre dette til en Befaling. Det kunde jo synes at være overflødigt at tale videre derom, eftersom jo den høitærede Minister virkelig ikke her har sagt, at han vilde udstede noget saadant Paalæg. Men igjennem hele hans Foredrag gik jo dog tydeligt, at omend ikke denne Skj, denne Tordenfj alleerede svæver over Præsternes Hoved, staar den dog i Horisonten, det var klarligen det, der var bagved: Hvis de ikke ville med det Gode, nu vel, saa vilde han befale. Hvilke Følger en saadan Befaling kunde have, tror jeg er aldeles klart og fuldstændig rigtig paabest af det ærede Medlem, som nu satte sig, og jeg tror, at det fra mange Sider og i Grunden fra alle Sider vilde betragtes som høist beklageligt. Jeg tillader mig derfor at foretage en lille Undersøgelse af, om det ogsaa er rigtigt ved denne Velighed at

true med Torden. Det er jo ikke, saaledes som vi hørte det, den høitærede Kultusminister selv, der, om jeg saa maa sige, er Jupiter tonans, men den, der sidder bagved Skjnen, det er den høitærede Justitsminister. Det er ganske klart, det er derfra, Tordenhygen vil komme. Det er begrundet paa en Opfattelse af vor danske kirkeretlige Lovgivning, jeg ikke deler. Jeg beklager meget, at skulle være saa dristig at maatte sige det, hvad der er kommet frem fra denne Side, har ikke overbevist mig. Det er jo meget muligt, at det er Kirkens Tradition, og jeg anser det selvfølgelig ogsaa for at være Kirkens Pligt, at den har, som den ærede sidste Taler udtalte, sine Porte aabne for at modtage, hvem der vil indtræde. Det er en selvfølgelig Sag; men her dreier det sig ikke uden videre om Modtagelse af Hvilken-somhelst. Her er netop Spørgsmaal om Modtagelsen af en bestemt Klasse af Børn, og overfor dette Spørgsmaal anser jeg det paa ingen Maade for saa givet, at det er den danske Kirkes Tradition, at en saadan Pligt paahviler Præsterne. Hvad er det, der maa undersøges, naar der er Tale om Paalæg til Præsterne? Det er dette: Er et saadant Paalæg juridisk berettiget eller ei? Hvad ere Præsterne forpligtede til igjennem deres Embedsstilling? Hvad er Sognegeistligheden forpligtet til? Dens Forpligtelse er vistnok begrænset til, hvad der angaar dens Menighed. Det er overfor Menigheden, den er forpligtet. Den er forpligtet til at døbe Forældrenes Børn, til at vie deres Døtre. (En Stemme: Og Sønner). Nei, ikke Sønnerne. Den er forpligtet til at begrave Medlemmer af Menigheden. Deri ligger Forpligtelsen. Saasnart vi komme udenfor det, kan der være mange Ting, som Sognepræsterne ere berettigede til at gjøre, hvis de ere villige dertil, men juridisk forpligtede ere de, som bekendt, ikke. Nu er det sagt: Ja, men man har altid anset dem for forpligtede til at døbe Børn af Personer, som staa udenfor Folkekirken, og som henvende sig til dem. Men jeg veed ikke, hvorpaa man egentlig støtter dette. Under de tidligere Forhold, de, der bestode, inden Trosfriheden indførtes ved Grundloven, kom Spørgsmaalet vel i Reglen kun frem lige overfor Sønders Børn, og der kan der ikke være nogen Tvivl om, at Præsterne i Reglen have været villige til at døbe de paagældende Børn, selv om deres sidste Forældre ikke selv ønskede at døbes. Det er ganske naturligt, at de have været villige dertil, og at de kunde det, ser jeg udtalt af tidligere Afgjørelser af det danske Ranceffi,